

॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ ब्रह्मविदां माहात्म्यं तदनुग्रहेण देवा अपि दासा भवन्तीति नवमं दशमं योरुक्तं तत्र नवमेनाहं दीर्घल्यादृत्रेण जित इति वक्तुं स्वसामर्थ्यमिदं
वन्धिं प्रतिवदति नगंडिकाकारयोगं करेणुं नगं पर्वतं डीयते विहाय सागच्छतीति डीः पक्षी अल्पो डीर्घिका मक्षिका मशकादिस्तस्या आकारेण योगो स्यास्तीत्येवं रूपं अणुं सूक्ष्मं करे कुर्वे कृत्रश्छांदसं भौवादिकत्वं करे
णेति पाठे करोमीत्यध्याहारः पाथोधिकरेकर्तुमगस्य इवाहं पर्वतमपि मशकैककर्तुं समर्थोऽस्मीत्यर्थः कुतस्तर्हि ब्रह्मस्त्वानाराधितवानित्यत आह न चारिसोमं प्रपिबामिव द्धे अरिसोमं शत्रुदत्तं सोमं त्वयैव सकृत् नो नि

तथा लोकमानुषाये च दिव्याः प्रजापतेश्चापियेवैमहांतः ॥ ते ते जिता देवराज्यं च कृत्स्नं बृहस्पतिर्याजयेच्च नरेन्द्र ॥ १८ ॥ संवर्त्त उवाच मास्मै वत्स पुनरागाः
कथंचित् बृहस्पतिं परिदातुं मरुते ॥ मात्वांधस्ये च क्षुषादारुणेन संक्रुद्धो हं पावकत्वं निबोध ॥ १९ ॥ व्यास उवाच ततो देवानगमद्भूमकेतुर्दाहोद्गीतो व्य
थितो श्वत्थपर्णवत् ॥ तं वै दृष्ट्वा प्राह शक्रो महात्मा बृहस्पतेः सन्निधौ हव्यवाहं ॥ २० ॥ यस्त्वं गतः प्रहितो जातवेदो बृहस्पतिं परिदातुं मरुते ॥ तत्किं प्राह स नृपो य
क्ष्यमाणः कच्चिद्वचः प्रतिगृह्णाति तच्च ॥ २१ ॥ अग्निरुवाच न ते वाचं रोचयते मरुतो बृहस्पतेरंजलिं प्राहिणोत्सः ॥ संवर्त्तो मां याजयितेत्युवाच पुनः पुनः स
मया याच्यमानः ॥ २२ ॥ उवाचेदं मानुषाये च दिव्याः प्रजापतेर्ये च लोकामहांतः ॥ तांश्चेद्भुभेयं संविदं तेन कृत्वा तथापि नेच्छेयमिति प्रतीतः ॥ २३ ॥ इंद्र उ
वाच पुनर्गत्वा पार्थिवं त्वं समेत्य वाक्यं मदीयं प्रापयस्वार्थयुक्तं ॥ पुनर्यद्युक्तो न करिष्यते वचस्त्वत्तो वज्रं संप्रहर्त्तास्मितस्मै ॥ २४ ॥ अग्निरुवाच गंधर्व
राज्यात्वं तत्र दूतो विभेन्यहं वासव तत्र गंतुं ॥ संरब्धो मामब्रवीत्तीक्ष्णरोषः संवर्त्तो वाक्यं चरितब्रह्मचर्यः ॥ २५ ॥ यद्यागच्छेः पुनरेवं कथंचिद्बृहस्पतिं परिदातुं म
रुते ॥ दहेयं त्वांच क्षुषादारुणेन संक्रुद्ध इत्येतद्वै हि शक्र ॥ २६ ॥ शक्र उवाच त्वमेवान्यान्दहसे जातवेदो न हित्व दन्यो विद्यते भस्मकर्त्ता ॥ त्वत्संस्पर्शात्स
र्वलोको विभेति अश्रद्धेयं वदसे हव्यवाह ॥ २७ ॥ अग्निरुवाच दिवं देवेन्द्र पृथिवीं च सर्वां संवेष्टयेस्त्वं स्वबलेनैव शक्र ॥ एवं विधस्येह स तस्तवा सौ कथं वृत्र
स्त्रिदिवं प्राग्जहार ॥ २८ ॥ इंद्र उवाच नगंडिकाकारयोगं करेणुं न चारिसोमं प्रपिबामिव द्धे ॥ नक्षीणशक्तौ प्रहरामिव जंको मे सुखाय प्रहरेत मर्त्यः ॥ २९ ॥

प्रव्राजयेयं कालकेयान् पृथिव्यामपाकर्षन् दानवानं तं रिक्षात् ॥ दिवः प्रह्लादमवसानमानयं को मे सुखाय प्रहरेत मानवः ॥ ३० ॥

जित इत्यत आह नक्षीणशक्तौ प्रहरामिव जमित्यादिना नगंडिकाजंगमो नो करेणुरिति पाठे तु करेणुर्हस्ती मम ऐरावतः शंडिका युद्धं विडभाषा प्रसिद्धेः तां प्रतिजंगमो गतिशीलो न भवतीति नो अस्ति ऐरावतवाहन
स्य मे शत्रुजय ईषत्कर इत्यर्थः शंडिका शक्रस्तालव्यादिरिह ज्ञेयः इंद्रो हं तिष्ठ भं शंडिकानामिति भवणानि दशमस्तु कतात्पर्यः शेषमतिरोहितार्थं ॥ २९ ॥ ३० ॥